

Mijn Kosovo weekboek (de vierde week)

Maan 26 Okt 09: De orders vliegen rond mijn oren

Zou ik toch last van het winteruur hebben? Moeilijk om vandaag uit mijn bed te geraken. Uiteindelijk toch gelukt en genoten van het ontbijt. Daarna de maandagmorgenparade. De drill van de Fransen trekt echt op niets. Nooit tegelijkertijd. Zeer rommelig. Een zootje dat ver van de geest van drill staat. De mijne gaat beter, maar er is nog werk aan.

Er liepen veel gebrekkigen rond. Blijkbaar heeft de Deense mars gisteren nogal wat slachtoffers gemaakt. Tja, een gemotoriseerde brigade is blijkbaar niet gewoon om te wandelen. Vandaag een beetje te veel met de ongelukkigen gelachen zodat ik de volgende keer (laatste keer?) wel moet deelnemen. Oei.

Vanochtend kregen 4 LMT, allemaal Belgen, felicitaties van de COS. Mooi gedaan. En een goede drill! Steevast kwam de vermelding dat ze goed Engels praatten. Blijkbaar een gewaardeerde kwaliteit.

Vandaag had ik me voorgenomen dat ik me niet zou laten verrassen. Naast SOP en de rimram van orders kon er toch niets meer zijn waarmee ik niet zou kunnen volgen. Afwachten!

Het was een dag vol vergaderingen: om 10u30 werd het startschot gegeven met een vergadering over de transformatie van Task Force naar Battle Group. Daarna de COS vergadering. Samen middagmaal en een koffie betaald door de COS. In de namiddag een vergadering over het opruimen van de 'Forward Assembly Area' (de plaats waar de reservetroepen verzamelen voor de operatie). De vergadering voorgezeten en tot de essentie herleid. Zelfs de Duitse officier was verrast dat het zo kort duurde. Maar alles was gezegd en besloten. Daarna 2 vergaderingen over oefeningen. Waar veel hetzelfde gezegd werd. De organisatie kan hier beter. Nee, ik kan het niet laten om alles door een verbeteringsbril te bekijken.

De lijst met logistieke functies vervolledigt en verstuurt. Vanaf nu heb ik ten minste een referentielijst om orders op te stellen.

Met de vrouwelijke G1 het verslag van de inspectie door de Amerikaan besproken. Hem eveneens opgebeld, want de Fransen overtuigen om hun marsbevelen in het Engels te schrijven lijkt me iets te veel gevraagd. Oef, dat was wenselijk maar niet nodig. De rest waren minimale opmerkingen die we door een beetje op te letten zo de wereld kunnen uithelpen.

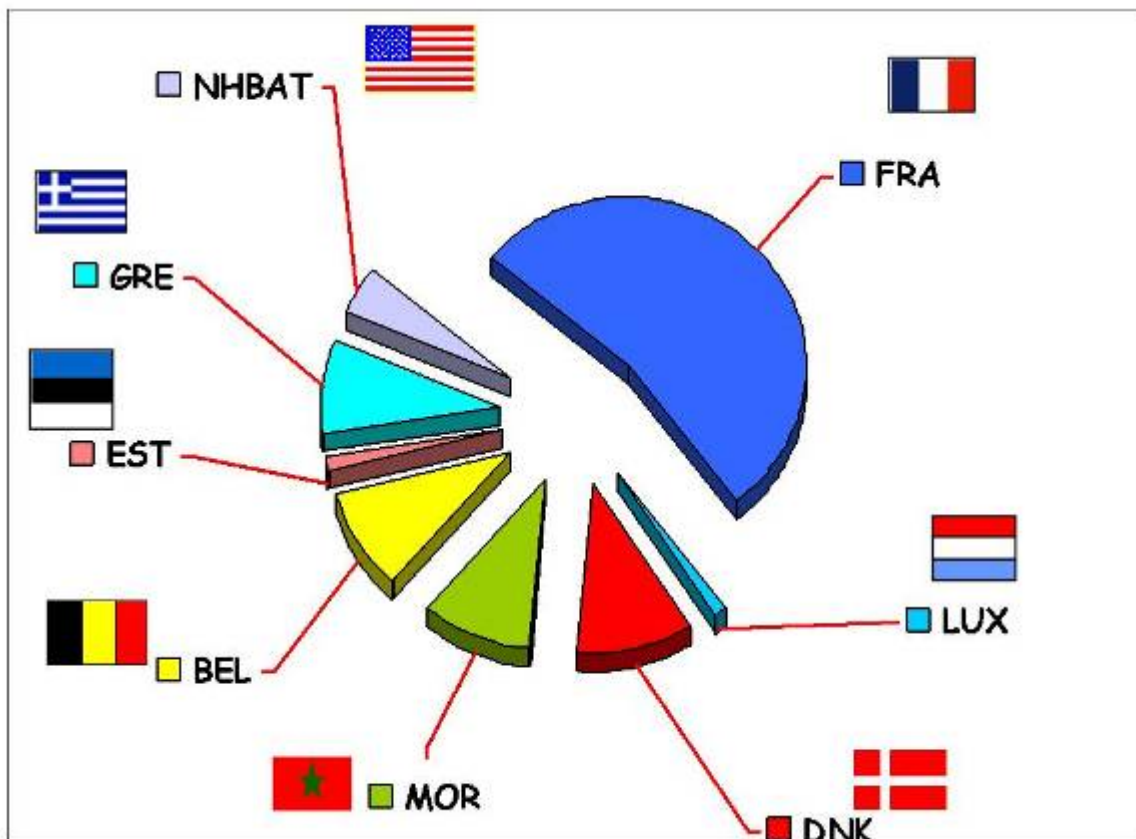
Door de vele vergaderingen heb ik vanavond een beetje doorgewerkt. Bij de terugkeer in mijn container bleek het internet niet te werken. Pas laat op de avond kreeg ik verbinding, maar er was niemand meer on-line. Morgen meer geluk hoop ik.

Zoals je kan merken is er een kenteken bijgekomen op deze pagina (zie ook hiernaast). De drietand staat voor de naam van de operatie in het Noorden: 'Trident'. Logisch hé. De afbeelding van Frankrijk en het kruis met de dubbele balk is het kenteken van de 2 Gepantserde Brigade die de leiding heeft. Voilà, dat weet je nu ook.

Dins 27 Okt 09

Gisteren kreeg ik via de reacties op mijn weekbrief de vraag naar het aantal nationaliteiten aanwezig in het Noorden. Dit aantal varieert, want we ontvangen iedere maand versterking van andere troepen. Zo zijn er nu Oostenrijkers en Duitsers in onze zone, maar vanaf begin november zijn dat Italianen en Slovenen. Om een idee te geven van de verdeling hieronder één van de slides die ik zaterdag aan de Generaal toon. Het is een oude waardoor er Amerikanen en geen Duitsers of Oostenrijkers op staan.

De beste manier om te weten welke landen er in het Noorden militair actief zijn is de vlaggen te bekijken. Welke landen herken je op de foto hieronder?

Nu de weekvraag gesteld is, krijg je het antwoord op die van vorige week. Het antwoord was niet 'cock' of 'chicken'. Toegegeven het zou gekund hebben. Nee, het was HEN!

Vorige week werden er blijkbaar foto's van de detachementen getrokken. Dit is mijn volledige cel: ACOS Spt. Van links naar rechts eerste rij: mezelf, de Marokkaanse Commandant (G4 Plan), de Franse Kapitein (G4 Health), de ADC (G4 Synthese) - de tweede rij: de Franse chef (G1) en de ICC (G1 ID Cards).

En langs achter. Je ziet direct dat de andere groepen groter zijn.

De eerste wekelijkse vergadering van onze groep is hierbij een feit. Het verliep een beetje rommelig, maar dat zal wel beter gaan. Nog een beetje aftasten en dan vollen bak vooruit.

Daarna gaan lopen. Tijdens onze laatste toer tegengehouden door de 'Major du camp'. Blijkbaar mogen we niet in de onderhoudszone lopen. Het hielp niet dat ik hem vertelde dat ik graag de 'maintenance' zag. Allez, dat weten we nu ook.

De Deense S4 op bezoek gehad. Hij wil zo snel mogelijk de verhuis van het Deense contingent organiseren, maar hij krijgt niet echt de medewerking van zijn MOD.

De zoveelste vergadering over een nakende oefening meegemaakt. Zo lang ze die oefening kort houden, komt er niet veel logistiek bij te kijken. Maar zo begin ik alles te kennen. Mijn Marokkaanse collega heeft me terug een volledige SOP doorgestuurd. Ik vroeg wat ICRA betekende en hij zei dat hij dat wist. Blijkbaar kan hij ze niet samenvatten of een simpele uitleg geven. Ik begin te vermoeden dat hij de SOP niet leest. Zal hem eens het werk van een stafofficier moeten uitleggen.

Na het avondeten lukte Skype terug. Joepie.

In mijn mailbox een antwoordje van Q-Music gevonden. Ietsje laat, maar toch.

Beste Patrick,

Ik lees nu pas je mail.

Onze trip naar Kosovo is achter de rug.

Mijn excuses.

Met vriendelijke groeten,

Elke Van Mello

Redactie **ORNELIS&ROGIERS**

Woe 28 Okt 09: Onbestaande brug

De morgen begon zoals iedere andere in deze operatie. Daarna het probleem van gisteren bij de horens gevat. Blijkbaar moeten we in grote nood een veilige zone aan de internationale gemeenschap bieden, de zogenaamde ICRA (International Community Reception Areas). Niets bijzonders.

Deze ochtend op verkenning van de wegen vertrokken. De eerste weg was al prijs. De zogenaamde bevoorradingsweg van centraal Kosovo bleek een vuilnisbelt richting onbestaande brug. Hoe kan zo iets? Gelukkig hebben we hier nog geen vrachtwagens langs gestuurd.

Natuurlijk twijfelde ik eerst aan mijn kunst van het kaartlezen. Maar de foto's zijn van beide richtingen genomen. Deze weg en brug hebben dus nooit bestaan. En toch stonden ze als verbinding aangeduid.

In het dorp er dicht bij het verschil tussen Albanezen en Serviërs gezien. Een Serviër ommuurd zijn huis, terwijl een Albanees dit normaal gezien niet doet. Er heerst hier veel armoede. Een huis gezien met modder tot aan de knie.

Verder de weg verkend. Leon, de chauffeur, verschoot toen hij het kamp Belvédère langs scheurde. Hij had het eerst niet door. Niet bij de Belgen gestopt, maar doorgereden naar de Denen voor het middagmaal. In de namiddag zouden we immers een kleine baan door de bergen verkennen. Ons plan was om rond te rijden en dan door te steken naar Novo Selo. Op die weg zou ons dat minstens 2 uur vergen.

Na de grote baan afgereden te zijn, stopten we om de vensters van onze jeep uit te nemen. We zouden immers traag rijden in de felle zon en een beetje verkoeling zou welkom zijn. Groot was onze verbazing toen we een splinternieuwe weg ontdekten. Niets bochten. Niets traag. In nog geen 20 minuten waren we er. Waarom rijden de troepen nog rond langs Mitrovica?

Zo was ik wel veel te vroeg voor de vergadering met EULEX (Europese wet - Lex, de mensen die Kosovo helpen in het uitbouwen van een goede justitie). We willen immers meer met hen samenwerken en oefenen.

De woensdagavondbriefing aan de generaal. Zoals steeds moet ik niets zeggen, dat is voor de zaterdag. Daarna nog snel een voorstel geschreven voor het aanpassen van de wegen. Benieuwd of ze zullen reageren.

Voor het eten naar de afscheidsdrink van onze G4 Health gegaan. Veel volk maar weinig ambiance. Na een lange Skype gesprek met een collega van me, Mickey die nu zijn tweede cyclus doet, de beddenbak ingedoken.

Don 29 Okt 09: Dag schilpad

's Morgens vertelde Leon dat hij nachtmerries van onze tocht had. Hij had gedroomd dat we in die vuilnisbelt vastgeraakt waren en dat het karkas van het varken terug levend werd. Gaat hij de volgende keer opnieuw mee?

Tijdens het lopen ons vriendje de schilpad terug ontmoet. Moet hij nog niet beginnen te graven? Nu lopen we een kortere ronde, maar breien er op het einde een extra kleintje aan.

Doordat er geen elektriciteit is, moeten we onze koffiebreek ergens anders houden. Vandaag de dag gevuld met het verbeteren van de database voor het bijhouden van de ID Cards. Nu is er een verwittiging als er een kaart vervalst en nog niet binnen gebracht is. Nog meer vergaderingen over oefeningen. Een paar briefings gemaakt. Foto's en plannen van kampen verzameld.

's Avonds het huiswerk van Loic verbeterd en een aantal e-mails uit België verwerkt. Een gewone dag met een gewoon einde.

Vandaag kreeg Calle haar bloemen voor een maand afwezigheid.

Vrij 30 Okt 09: Medaille

Deze ochtend ben ik genaaid. Nee, niet figuurlijk, maar letterlijk. Tijdens de verhuis van mijn bed gisterenavond, had ik de stekker van mijn bureaulamp per ongeluk uitgetrokken. Het resultaat was dat ik deze ochtend geen licht had om op te staan. Hoewel mijn verwarming werkte, dacht ik dat er geen elektriciteit was. Er zijn deze dagen veel stroompannes in en buiten het kamp. Toen ik mijn sloefen wou nemen boog ik met volle kracht voorover.

Bang! Met mijn hoofd tegen de bovenkant van de ijzeren poot van mijn bed. Het deed nogal pijn en ik voelde een warme stroom bloed langs mijn hoofd naar beneden lopen. De spiegel in de badkamer bevestigde mijn vermoeden. Ik was overvloedig aan het bloeden. Met bloedend hoofd, ik weet dat bij een hoofdkwetsuur er altijd veel bloed bij komt kijken en was dus zeer ver verwijderd van enige paniek, me geschoren. Op aanraden van mijn collega naar de infirmerie gegaan. Toen ik wou binnen gaan voelde ik dat de deur op slot was. Er hing een bericht 'sonnez en cas d'urgence'. Dit was echt geen noodgeval. Alleen een controle.

Doordat ik aan de deur gerammeld had, kwam de brancardier van dienst kijken. Volgens hem was dit wel degelijk een noodgeval. Dus naar binnen. Hoofd onderzocht en wonde uitgekuist. Daarna kwam de verpleger er bij. Een klein onderzoek deed

hem besluiten dat de dokter er bij moest gehaald worden. De wonde had een U-vorm en hij twijfelde wat er moest gebeuren. De dokter was echter zijn ochtendlijke ronde rond het kamp aan het lopen. Wachten dus.

Bezweet kwam hij samen met de anesthesist binnen. Oei, dit wordt hier ernstig. Het moest gehecht worden. Ze wilden eens testen of ze dit ook konden lijmen. Na een beetje gepruts met de tube lijm, bleek dit niet te werken. Dan toch naaien? Jawel, één steek.

8u15 stond ik terug buiten met een genaaid en bebloed hoofd. Gewond tijdens een militaire operatie: is dat geen medaille waard? Gelukkig bestaat er geen medaille voor stomiteiten, want die had ik zeker gekregen. Mijn collega's raadden me een rit naar Belvédère aan voor een Model 150. Is dat niet een beetje overdreven?

Te laat voor de ochtendbriefing en het ontbijt. Een pak betonkoeken moest me door de ochtend brengen. Blijkt dat het Deens bataljon noch telefonisch, noch per e-mail te bereiken is. Allez, een reden om hen te gaan opzoeken. Zouden ze met de noorderzon vertrokken zijn? Jammer genoeg was iedereen druk bezig en moest ik dus alleen vertrekken. Hoewel ik een toelating heb om alleen te rijden, normaal moet je minstens met 2 zijn, heb ik dat nog niet gedaan. Gekwetst en met een beginnende hoofdpijn de auto ingekropen.

De Marokkaanse wacht merkt op dat we vandaag niet 28 maar 30 oktober zijn. Oei, ik ben de tel der dagen kwijt. Snel de 'carnet de route' aangepast en vertrokken. Het doet een beetje raar, de eerste keer alleen op de baan. Maar ik ben er heelhuids geraakt. En terug ook!

De Denen gevonden waar ze moesten zijn: in hun kamp. Er waren inderdaad problemen met de verbindingen. Alles mondeling doorgesproken en de GSM nummer genoteerd. Volgende keer geen zoektocht naar verloren gewaande Noormannen.

Door de honger vroeg gaan middageten. En dus ook vroeg terug op het bureau. Met de Fransen die de Mexicaanse siësta eerbiedingen betekende dit twee uren rustig doorwerken. De cel G4 Health kwam laat in de namiddag opdagen. De 'oude' kapitein is weg, de nieuwe mag nu alles overnemen.

Rond 3 uur onze laatste eurocentjes bijeengelegd voor een tas koffie. Gelukkig krijgen we vanavond een voorschot uitbetaald, zodat we weer als gewone mensen kunnen betalen.

Ook ontdekt dat de MLT iedereen week de wegen checken en dit ook rapporteren. Hebben we eindelijk de input voor ons verslag gevonden? Laat ons hopen.

Sinds gisteravond zit mijn PC vol virussen. Blijkbaar zijn ze via mijn mailbox in HR binnen gekomen. Al twee keer een anti-virus programma op losgelaten, maar ze blijven hun kop opsteken. Hopelijk krijg ik ze tegen morgen weg.

Zat 31 Okt 09

Vandaag een bijna belevenisloze dag. De routine begint er echt in te komen. Op zoek naar iets vernieuwends?

Deze morgen een bespreking met Denen en Fransen als voorbereiding op de vergadering over de verhuis van hun compagnie naar Novo Selo. Blijkbaar hebben ze nog enkele problemen op te lossen. Hun MOD heeft beslist om geen ambulances of takelwagens te voorzien. Dit is zoals alles van logistiek een nationale verantwoordelijkheid. Ze hebben dus de keuze tussen het zelf voorzien of een akkoord met een ander land te sluiten. Benieuwd wat er uit de bus komt. De rest van de dingen kunnen ze met de Fransen tot een akkoord komen.

Door de vergadering tamelijk laat gaan lopen. De laatste keer 3 rondjes. Vanaf volgende maand, volgende keer dus, 4. Dat wordt afzien. Zeker omdat de temperatuur iedere dag een paar graden lager is.

De Deense mars is met een week verlaat. Dat zal dus een koude worden.

Vandaag ook vernomen tijdens de briefing aan de generaal dat onze minister van Defensie ons, dat is Kosovo, op 23 Dec komt bezoeken. We mogen dus de CHOD op 30 Dec verwachten? Afwachten wanneer wij dit officieel te weten komen.

Mijn Marokkaanse officier had de COS op de thee gevraagd en daar moesten blijkbaar enkele foto's van genomen worden. Eén ding toegegeven hij weet publiciteit voor zijn eigen te maken. Mocht hij ook zo efficiënt als stafofficier zijn, dan was hij een goede aanwinst.

Vandaag ook op zoek geweest naar materieel voor pannenkoeken. We zijn van plan om een pannenkoekenslag te houden, maar daarvoor moeten we eerst genoeg bakmaterieel bij elkaar krijgen. Immers voor meer dan 100 man bakken vergt veel materieel. Vanavond is er ook een karaoke met pannenkoeken, maar daar zien ze me niet.

Na het avondeten werden we met champagne getrakteerd. Blijkbaar zitten onze collega's 100 dagen in Kosovo. Nu je het vertelt, wij hebben nog ongeveer 100 dagen te doen.

Vanavond Halloween. De sfeer zit er een beetje in.

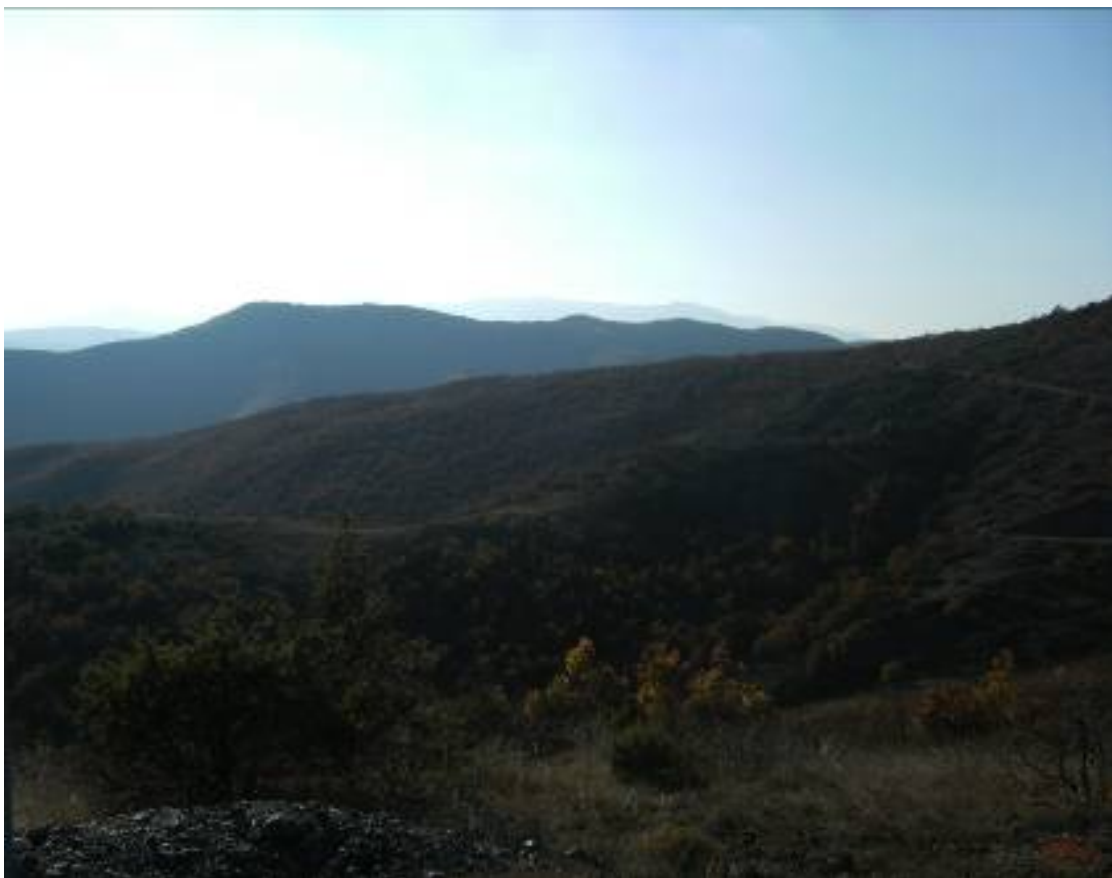
Ik ben er eindelijk in geslaagd de virussen de baas te worden. Jammer genoeg hebben ze een aantal programma's aangetast. Hopelijk krijgen de Franse specialisten dit probleempje van de baan. Door de PC-problemen geen contact met het thuisfront gehad. Zeker voor Seighin is dit een kleine ramp, want hij gaat meestal vroeg gaan slapen en heeft zo al een paar dagen niets van me gehoord. Vandaag gelukkig wel.

Zon 01 Nov 09: Verkenning

Feestdag. Of toch wat daar voor moet doorgaan. De zondagroutine dus, maar een beetje anders. Een uurtje langer slapen. Ontbijt en daarna de rapporten laten verzenden. Intussen mijn bureaustapel verder leeggemaakt. Jongens, nog documenten van 2002. Smijten ze hier niets weg? Vanaf nu wel.

Iets voor 10 vertrokken voor onze verkenningstocht. Terug vuilnisbelten? Dode varkens? Onze tocht bracht ons naar het klooster van Devic. Dit Orthodox klooster in een Albanese buurt werd in 2004 (denk ik) door de burenen in brand gestoken en de nonnetjes werden verkracht. Nu is het in heropbouw en dit onder permanente bewaking van KFOR soldaten. Een versterkt klooster dus.

Na een kort bezoek verder doorgereden. Via een nieuwe weg die niet op de kaart stond naar een andere hoofdbaan gereden. Op het einde van onze AOR (Area Of Responsibility - verantwoordelijkheidszone) nabij Banja het hieronder staand panorama gemaakt. Het landschap is hier fantastisch. Jongens, er liggen hier mogelijkheden voor toerisme voor te rapen.

Daarna naar het Deens kamp getrokken voor hun beruchte brunch. Tja, het nuttige aan het aangename combineren. Na een lichte (ahum) maaltijd even teruggereden en een baan door de bergen genomen. Mannen wat een zicht. Jammer dat zoiets niet op foto pakt. Toch een poging gewaagd.

Zie ons genieten van het zicht! Let op het wijdse achter ons.

Verder door de bergen gereden tot aan Mitrovica. Daar verloren gereden. Of beter gezegd de baan en de brug waren verdwenen. Hebben die ooit wel bestaan. Volgende keer kijken van de andere kant.

Richting noorden naar een route die ons door

Benny, een LMT, aangeraden werd. In het begin was het een goede baan, maar één maal over de top veranderde die in een slechte baan. Gelukkig hadden we een jeep. We zitten zo dicht tegen Servië dat even verkeerd rijden een schending van de grens kan betekenen. Servië ligt achter de berg op de foto hieronder. Na een tijdje rijden waren we de weg kwijt. Is dit Servië of zitten we nog in Kosovo? Omdat dit het Servisch gedeelte van Kosovo is, weten we het niet zeker. Gelukkig kwamen we aan de goede kant van Gate 1 terug op de bekende baan.

In het donker en de kou terug in Novo Selo aangekomen. Veel later dan verwacht, maar het was dan ook een mooie en leerrijke tocht. Een beetje met de jongste geSkyped. De kamer opgeruimd. Mijn camouflagekledij gestreken. Jawel. Zelf gestreken. Ik wist niet dat ik het kon.

Vanavond ook onze gratis internetkaart gekregen. Allez, vanaf nu hebben we contact met het thuisfront op kosten van Defensie.

De laatste hand aan mijn weekboek gelegd en zo werd het tijd voor het slapengaan.

Natën e mirë,

Hoesy

'You shall know the truth and the truth will set you free, but first it is going to make you incredibly miserable.'

*Brenda Clark, Principal
Azalea Elementary School*

Hoesy's Kosovo dagboek

